

Fortenbouw

Ostende Concours de forts à la Plage.

De forten zijn al door het snel opkomende water overspoeld. - circa 1935

Ostende Les enfants à leur défense.

Enkele kinderen pogen hun brekende fort nog wat te verstevigen door het zand harder aan te kloppen. - circa 1935 (kaarten O.V.)

Heel de vakantie door horen en lezen we dat er allerlei strand- en dijkspelen aan onze kust plaatsgrijpen. Wat evenwel sinds enkele jaren niet meer georganiseerd wordt, zijn de strandwedstrijden voor fortentbouw.

Het was een traditie dat het dagblad „Le Soir” in iedere badplaats zo’n wedstrijd organiseerde. Men moest zich dan inschrijven in een bepaald lokaal -voor Oostende was dit steeds het Koninklijk Ateneum- waarna men in groepjes van zes kinderen werd ingedeeld. Bij de inschrijving kreeg men dan een nummer toegewezen. ’s Anderendaags was het dan verzamelen geblazen aan het Koninklijk Ateneum en vandaar vertrok men in groep naar het strand, hetzij in de voormiddag, hetzij in de namiddag. Aangezien de wedstrijd altijd een paar uur voor hoogwater werd aangevat, hing dit af van het tij.

Met heel die groep kinderen, er waren er altijd enkele honderden, trok men dus strandwaarts met als enige uitrusting een strand schop. Heel de weg lieten de kinderen hun kleine spade achter zich aanslepen, wat natuurlijk een koor van schrille en schurende metaalgeluiden voortbracht.

Op het strand aangekomen, moesten de deelnemertjes eerst het paaltje met het vlaggetje van „Le Soir” en hun eigen nummer vinden. Wanneer iedereen dan alles had gevonden en de groepjes van zes aldus waren ontstaan, bekeken de verschillende „teamgenoten” mekaar dan eens, ter kennismaking maar vooral om al meteen de eigen kansen op een prijs in te schatten. Waren er enkele forse kereltjes bij met grote strandschoppen, dan maakte men een redelijke kans op de overwinning. Waren er echter enkele pietluttige broekventjes of een paar meisjes in de ploeg terecht gekomen, dan wist men dat er maar voor een troostprijs zou worden meegedaan.

Daarop trokken de groepjes naar het harde zand. Vanzodra iedere ploeg zijn stelling had ingenomen, werd de wedstrijd bij wijze van startsignaal op gang gefloten en alle kinderen begonnen te bouwen aan hun fort. Bij het begin diende er een iemand van de groep voor een poosje het nummerstaakje vast te houden want daarrond werd de zandtoeren gebouwd. Sommigen gingen als be-

zeilen tekeer. Anderen bedachten technische middeltjes opdat ieder lid van de ploeg meteen zou kunnen meebouwen, b.v. een paar stenen rond het staakje plaatsen. Nog anderen keken al na een paar minuten rond om te zien hoever de andere fortentbouwers al gevorderd waren en vergten daardoor zelf voort te spitte, wat dan weer ruzie in de eigen groep met zich meebracht. En paar bouwers gingen zelfs op hun eigen fort staan om het zand hard aan te drukken.

In een kwartuur werd er opnieuw gefloten en alles moest nu stelegd worden. De controles, met horloge in de hand velen vanaf dat moment het vore verloop van de wedstrijd. Wat intussen waren de eerste gen van het hoogwater al komaanrollen en de eerste fortentwen al door de zee „gestid”. Doch van zodra de grotegolven aanrollen, vertoond heel wat fortentbarsten, tot span de bouwertjes maar tot gr jolijt van de concurrenten. Dpanning steeg met de mint Het eerste paaltje viel. De beers van dit ingehomen fort zen de laatstgeplaatsten wor-

den. Met de steeds vlugger aanrollende golven, viel het ene nummerpaaltje na het andere. De ploegen op wiens fort het paaltje lang overeind bleef, viel zeker in de hoofdprijzen en het groepje van wie het paaltje het langst overeind bleef, was de overwinnaar.

Nadat alle fortent door het water waren overspoeld, moesten de controleurs hun cijfermateriaal van de diverse ploegen inzake de duurtijd van het rechteblijven van de paaltjes rangschikken. Intussen mocht de jeugd naar huis, want de prijsuitdeling greep later op de dag plaats. Voor de oorlog werd de prijsuitreiking gehouden op het stadhuis, toen nog op het Wapenplein. Als kind heb ik dit een paar maal meegemaakt en ik heb nog goed onthouden dat dit grote indruk op ons maakte. Al ben ik nooit in de hoofdprijzen gevallen, toch vond ik het steeds de moeite waard om aan de fortentbouwwedstrijd deel te nemen, al was het maar om te kunnen roepen dat de Brusselaars alweer bevooroordeeld waren ! Waar we dit verwijt hadden uitgehaald, weet ik eigenlijk nog altijd niet.

Omer Vilain